

ESTRENA D'UN CLÀSSIC DE BECKETT AL LLIURE DE GRÀCIA

Presonera de la muntanya

Belbel dirigeix Emma Vilarasau en el drama existencialista 'Els dies feliços'

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

DIJOUS, 15 DE MAIG DEL 2014

acabarà enterrada fins al coll. Traient només el cap, i la resta del cos desaparegut sota una rocosa muntanya. Així ho ha volgut Emma Vilarasau -encara que va ser idea del seu «home», Jordi Bosch- en el seu retorn a escena amb el clàssic *Els dies feliços* (1961), de Samuel Beckett. És Winnie, «una dona atrapada en una vida, com tots nosaltres; una supervivent de l'absurd de l'existència», diu l'actriu, que va demanar a Sergi Belbel -apassionat *beckettià* que ja la va dirigir en la maratoniana i aclamada *Agost*- que firmés la posada en escena.

A la intèrpret li venia de gust representar una «cosa íntima i pròxima» després de l'èxit de l'obra de Tracy Letts i de *Barcelona*, de Pere Riera, a la Sala Gran del TNC. Aterrarà sola en el marcià paisatge recreat al Lliure de Gràcia -des d'avui i fins al 15 de juny-, amb un dels personatges més «arriscats del teatre modern», en paraules de Belbel.

SILENCIS I PAUSES / Immòbil, sepultada progressivament en el cim de l'àrid i desolador espai, Winnie parla amb el seu marit, Willie, un Óscar Molina amagat darrere el monticle i només visible per a alguns espectadors a través dels miralls que envolten l'escenografia dissenyada per Max Glaenzel. Ell no respon. «Opta pel silenci», explica Molina d'un personatge «molt desagraït». Ella no calla. Tan sols unes pauses, molt ben pautades pel premi Nobel irlandès i seguides al peu de la lletra per Belbel. «L'obra és com una partitura de la soledat, l'autor va deixar indicacions precises de tots els gestos i silencis (exactament 140, 15 d'ells llargs)», especifica el director, que considera «commovedora» la petita història d'aquesta dona poderosa i vital, malgrat estar presonera dins d'una muntanya des de la cintura (en el primer acte) i després fins al coll (en un segon acte més angoixant).

«És una situació tan tràgica que resulta còmica», opina Vilarasau de la peripècia existencialista i tremebunda de l'emblemàtica heroïna, que no perd la coqueteria i l'optimisme. «Segueix sent feliç amb les petites coses, té la necessitat vital de seguir endavant».

Segons Belbel, la grandesa de Beckett va consistir a mostrar la immensa humanitat dels personatges, la lluita per aconseguir un món millor, malgrat l'adversitat de l'entorn, un desert inhòspit, sense vida. «Tot a partir de petits gestos i frases, pauses inquietants i un gran sentit de l'humor, un estil abans anomenat absurd i que, amb el temps, ha acabat adquirint un sentit absolutament revelador. En Beckett tot té sentit. Ningú ha dit tant dient tan poc. Potser no és realista, però és molt real». Els seus personatges, segons l'exdirector del TNC, són exiliats a llocs tan estranys i impossibles que és fàcil que t'identifiquis amb ells. «Et posen davant d'un mirall. La Winnie és l'existència en essència. Sense pietat». Una obra com *Els dies feliços* adquireix cada vegada significats nous i imprevisibles. Avui, postil-la Belbel, els Winnies i Willies es multipliquen. Personatges desposseïts, desarrelats, sepultats per l'enorme muntanya de la crisi.

ROS RIBAS

Emma Vilarasau, presonera en un entorn inhòspit, durant una escena del muntatge.